

Druhi staw.

Daj mi, mój syno, twoju wutrobu!

Wschibk. 23, 26.

Bóh pak wsja to džěcžo (Marcžina Luthera), kotrež chyzysche rad sbóžnosć dostacž, ale hischeže njewjědžishe, kaš by to sapočnyło, pod swój wošebity schkit a wodženje. Wón jemu pschede wschěm pokasa, so je lěpje „šo dowěricž temu Knjesej, dyžli nadžiju kłascž na ludži“. Hanš Luther bě w nadžiji na samožite pschecželstwo, kiž jeho mandželka w Eise-nachu mějesche, swojeho syna tam na wulku schulu dał; ale to pschecželstwo šo wo teho hólza nještarasche. Měšto teho wubudži Bóh wutrobu nahladneje knjenje, Ursuly, Konrada Koty (Cotty) w Eise-nachu mandželsteje, kotraž, hnuta wot nutrnoscže, s kotrejž Luther tam s druhimi schulerjemi psched durjemi bohatych khěrlušche spěwasche, jeho do swojeho doma wsja.

Kaš derje bě to tón Knjes cžinil po swojim šlubjenju, kotrež je pobožnemu dał: Slaj, ja póscželu swojeho jandžela prjedy tebe! Pschetož nětko bě młody Luther s nusy wutorhnjeny a njetrjebasche dale s wołokhodženjom a spěwanjom swój cžaš skomdžicž, nětk bě tež sakitany psched sawjedžazym towarštwom hrubnych młodych ludži. Sa to sesna pěkne, lubosne